

ให้เสียง ของคุณ โอบกอดผม

1

请以你的声音

拥抱我

เขียน : เจียนเสี่ยวซัน 简小扇
แปล : ลู่เฟิ่งฮวา

请以你的声音拥抱我
ให้เสียงของคุณโอบกอดผม 1

简小扇
เจี้ยนเสี่ยวฉาน

ลู่เฟิ่งฮวา แบล

"ในสายตาของฉันคุณเป็นคนยังไง...เรื่องนี้สำคัญด้วยเหรอคะ"
"สำคัญครับ"

คำนำ

สวัสดีค่ะนักอ่านที่รัก วันนี้แจ่มใสมีนิยายแนวใหม่ ร้อนๆ หอมกรุ่นกลิ่นรัก มาเสิร์ฟค่ะ

With Love เป็นเบรนต์น้องใหม่ของแจ่มใส แต่ประสบการณ์การคัดสรร และสร้างสรรค์นิยายรักนั้นไม่ใช่มือใหม่แน่นอนค่ะ With Love มีความมุ่งมั่นที่จะมอบประสบการณ์ความสุขที่หลากหลายมากยิ่งขึ้น ทุกๆ เรื่องราวเราได้คัดสรรด้วยความรักและความปรารถนาดีที่จะส่งต่อความสนุกนี้ไปถึงมือของนักอ่านทุกๆ ท่าน เพื่อให้นักอ่านของเราได้รับความสุข ความสนุก รวมไปถึงได้ซาบซึ้งกับความรักของเหล่าตัวละครในเรื่อง

หลายๆ ท่านอาจเคยได้ยินเรื่องราวของวาฬที่โดดเดี่ยวที่สุดในโลกเพราะมันมีคลื่นเสียงแตกต่างจากวาฬอื่นๆ ไป 'หลินเซิน' ก็ไม่ต่างไปจากวาฬตัวนั้น เธอมีเสียงที่พิเศษ ยามพูดเสียงของเธอจะทำให้ผู้คนรู้สึกสบายใจ หรือแม้กระทั่งคล้อยตาม ทว่าความพิเศษนี้ทำให้เธอถูกเรียกว่าสัตว์ประหลาด เธอกลายเป็นคนโดดเดี่ยวแหวกว่ายอยู่ในวังวนของความสิ้นหวัง จนกระทั่ง 'เมิ่งซืออี' จิตแพทย์สาวผู้เป็นเพื่อนสนิทได้ยื่นมือเข้ามาจุดเธอขึ้นจากความมืดมนนั้น ขณะเดียวกัน 'กุชิงไห่' ชายหนุ่มผู้มีอาชีพให้เข้าตัวเองก็ทุกครั้งมาพบกับอาการนอนไม่หลับมานานหลายปีจนแทบสิ้นหวังกับการรักษาแล้ว จนกระทั่งบังเอิญไปได้ยินเสียงของหญิงสาวในโบสถ์เข้า เสียงนั้นกล่อมให้เขาหลับลงได้...

ชายหนุ่มและหญิงสาวผู้โดดเดี่ยวทั้งสองคนได้มาพบกันผ่านโปรแกรมจับคู่ ทว่าชีวิตของผู้คนนั้นล้วนซับซ้อน และโชคชะตาก็มักเล่นตลก กุชิงไห่ที่มีความลับมากมายซุกซ่อนไว้จะจูนเข้าหาหลินเซินผู้โดดเดี่ยวดังวาฬตัวนั้นได้อย่างไร With Love ขอเชิญนักอ่านทุกท่านพลิกหน้าถัดไปแล้วลื่นไปด้วยกันเลยนะคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ

ตัวละคร

- หลินเซิน จิตรกรสาวผมยาว หน้าตาน่ารักจิ้มลิ้ม เธอมีเสียงที่แตกต่างจากคนทั่วไป ยามพูดเสียงของเธอก็สามารถทำให้ผู้คนคล้อยตามหรือเคลิบเคลิ้มได้ ทว่านั่นก็ทำให้หญิงสาวกลายเป็นตัวประหลาดในสายตาคนรอบข้างจนกลายเป็นคนเก็บตัวและกลัวการเข้าสังคม
- กู่ชิงไห่ ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ ท่าทางทะมัดทะแมง เขามีความลับซุกซ่อนเอาไว้มากมาย แม้กระทั่งจิตแพทย์ที่รักษาอาการนอนไม่หลับขั้นรุนแรงของเขาก็ยังไม่สามารถทำให้ชายหนุ่มพูดถึงเรื่องในอดีตออกมาได้
- ซิงเซียวหาน ประธานกลุ่มบริษัทซิงซื่อ นักธุรกิจหนุ่มผู้มีบุคลิกดูเย็นชา นิ่งขรึมพูดน้อย แม้กระทั่งโทรศัพท์ก็ยังไม่ชอบใช้ ทว่าแท้จริงแล้วเป็นเพราะเขามีอาการพูดติดอ่างจึงพยายามไม่พูด
- เมิ่งสี่อวี่ จิตแพทย์สาวสวย เพื่อนสนิทของหลินเซิน และเป็นจิตแพทย์คนล่าสุดของกู่ชิงไห่
- เสิ่นมู่ สัตวแพทย์สาวผู้มีงานอดิเรกคือการดูซีรีส์เกาหลี เธอสวมแว่นตากรอบสีดำขนาดใหญ่และมีผมเปียฟูฟ่องอยู่เสมอ เสิ่นมู่เป็นสัตวแพทย์ที่ช่วยรักษาแมวของหลินเซิน ทำให้ทั้งคู่กลายเป็นเพื่อนสนิทกัน

บทนำ

รถบรรทุกขับเข้ามาจอดอยู่ด้านหน้าคอนโดฯ บีบแตรเสียงดังตั้งแต่เช้าตรู่

ดูเหมือนจะส่งเสียงดังจนวกหูไปถึงผู้พักอาศัยที่ยังนอนอยู่ เสียงตะโกนด้วยความไม่พอใจดังลอยออกมาจากหน้าต่างสักบาน 'ใครมันไ้มารยาทตั้งแต่เช้าขนาดนี้วะ แล้วจะนอนยังไง!'

เพิ่งจะตะโกนจบ หญิงวัยกลางคนสวมผ้ากันเปื้อนที่อยู่ข้างนอกห้องก็รีบวิ่งมาถึงประตูแล้วเอ่ยเตือนชายหนุ่มที่มีสีหน้าโมโหด้วยท่าทางลับๆ ล่อๆ 'ไอ้เด็กบ้า! แกอย่าหาเรื่อง พวกครอบครัวนั้นกำลังจะย้ายไปแล้ว!'

'ครอบครัวนั้น?' ชายหนุ่มเบิกตากว้าง 'หมายถึงครอบครัวหลินหรือ'

'ก็ใช่ละสิ' หญิงวัยกลางคนบ่นปาก 'ในที่สุดก็ย้ายไปได้ซะที ต้องมาอยู่ในคอนโดฯเดียวกับครอบครัวนั้น ฉะนั้นนอนฝันร้ายทุกคืนเลย'

'ตอนแม่ไม่ได้พักอยู่ที่นี้ก็ฝันร้ายอยู่แล้วนะ' ชายหนุ่มเถียงกลับแล้วเลิกมานั่งขึ้นเพื่อมองออกไปด้านนอก เห็นพนักงานขนย้ายที่ชั้นล่างกำลังขนเครื่องเรือนของครอบครัวหลินขึ้นรถ ตรงใต้ต้นหอมหมื่นลี้ข้างทาง มีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งยืนอยู่ เธอสวมเดรสขาวอดตุ๊กตาเด็กเอาไว้

เขาโอบกอดมือให้เด็กผู้หญิงคนนั้น 'หลินเซิน...'

ยังพูดไม่ทันจบประโยคเขาก็ถูกหญิงวัยกลางคนตีมือเข้าให้ เจ็บจนต้อง
หุดมือกลับมา

'โอบกอดอะไรกัน! แกระวังจะถูกสัตว์ประหลาดสิงร่างเอา'

เสียงของชายหนุ่มลอยออกไปตามลมและคล้ายว่าเด็กสาวจะได้ยินเข้า
จึงหันหน้ากลับมาซ้ำๆ บนใบหน้าขาวกระจ่าง ริมฝีปากน้อยๆ เม้มแน่น

หญิงวัยกลางคนดึงม่านปิดทันที ก่อนจะตบหน้าอกตัวเองเบาๆ ด้วย
ความรู้สึกหวาดกลัว

ชายหนุ่มถึงตาใส่แม่ด้วยความไม่พอใจ 'เซินเซินเป็นแค่เด็กผู้หญิง
แม่ไม่ควรไปว่าคนอื่นเขาแบบนี้ล่ะ'

'ฉันว่าอะไร ฉันแค่พูดความจริงทั้งนั้น! อายุยังน้อยก็น่ากลัวขนาดนี้
แล้ว โตไปจะขนาดไหน ฉันว่าที่จริงเราควรจะต้องรายงานรัฐบาลให้ส่งคนมา
จับตัวเธอไป...'

'แม่! พอได้หรือยัง นี่มันสมัยไหนกันแล้ว แม่ยังจะเชื่อเรื่องลี้ลับอะไรนี่
อีกหรือ' ชายหนุ่มพูดชัดขึ้นมา ทว่าสายตากลับลอยไปหาเด็กสาวใต้ต้นหอม
หมิ่นลี้ลี้ครั้งโดยไม่รู้ตัว

แม่ของเขายังคงเลือกผักไปพลงบ่น 'เรื่องถึงถึงเมื่อสองวันก่อน
กลายเป็นเรื่องใหญ่โตเสียขนาดนั้น ต่อให้เด็กนั้นไม่กินคน แต่คำพูดของมัน
ก็เกือบจะทำให้ถึงตายอยู่แล้ว เสียงของเด็กคนนี้น่ากลัวมากนะ แค่ว่าพูดด้วย
ไม่กี่คำ ดีไม่ดีจะถูกสะกดจิตให้ทำตามคำพูดของมันเข้า ถ้ามันให้แกหุบมีด
มาแทงแม่ แกก็จะต้องทำตามนะ'

'ยิ่งพูดยิ่งเลอะเทอะ!' ชายหนุ่มเถียงกลับเสียงดัง ทว่าก็อดนึกถึง
ทุกครั้งที่ตนเคยได้คุยกับหลินเซินขึ้นมาไม่ได้ เด็กสาวตัวน้อยหน้าตาน่ารักและ
จิ้มลิ้มมักจะเรียกเขาด้วยเสียงที่อ่อนโยนว่า 'พี่ชาย' ทุกครั้งเวลาเขาหยุดหึง
และเครียดจากงานจนต้องกลับบ้านมาพร้อมความโมโห แต่ขอแค่ได้คุยเล่น

กับหลินเซินที่หน้าประตูไม่กี่ประโยค ความรู้สึกหงุดหงิดโมโหพวกนั้นก็จะ
สลายหายวับไปเสมอ

ดังนั้นเขาจึงค่อนข้างชอบหลินเซิน จนบางครั้งหลังเลิกงานแล้วก็จะพก
ของอร่อยๆ ติดมือกลับมาฝากเธอด้วย

เมื่อก่อนเขาเคยคิดว่าเป็นเพราะเสียงของเด็กสาวคนนี้อ่อนโยน
ทำให้สบายใจ แต่ตอนนี้พอเกิดเรื่องใหญ่ขนาดนั้นขึ้น ทุกคนต่างก็พูดว่า
เสียงที่อ่อนโยนนุ่มนวลของเธอแท้จริงแล้วมีพลังสะกดจิตคนได้

นี่เป็นสังคมสมัยใหม่แท้ๆ จะมามีเรื่องลึกลับอะไรแบบนี้เกิดขึ้นได้ยังไงกัน
แต่เสียงของหลินเซินนั้นก็ต่างไปจากคนอื่นจริงๆ... ชายหนุ่มยกฝ่าหมื่นคลุมหัว
อย่างหงุดหงิด

หญิงวัยกลางคนยังคงบ่นไม่เลิก 'น่าจะเอามันไปซังไว้ ต่อให้ย้ายไปแล้ว
ก็ไม่แน่ว่าอาจจะไปทำร้ายใครเข้าอีก...'

ดวงอาทิตย์ลอยขึ้นสูงเหนือชั้นเมฆ ข้าวของภายในห้องถูกย้ายออกไป
จนหมดแล้ว คุณแม่หลินเดินอุ้มตุ๊กตาหมีตัวสุดท้ายลงมาจากตึก ก่อน
กวักมือเรียกหลินเซิน 'เซินเซิน ไปกันเถอะจ๊ะ'

เด็กสาวจะสายตาดูขึ้นมาจากรังมดใต้ฝ่าเท้า หันไปมองแม่แล้วเดิน
เข้าไปหาช้าๆ ท่ามกลางกลุ่มคนรอบข้างที่กำลังยืนมองอยู่เงียบๆ แล้วจู่ๆ ก็
ไม่รู้ว่ใครตะโกนขึ้นมา 'สัตว์ประหลาด!'

หลินเซินตกใจจนตัวอ คุณแม่หลินอุ้มเธอขึ้นมาแล้วรีบเดินไปที่ประตู
หลินเซินพุบหน้าอยู่บนป่าของแม่ เผยให้เห็นแค่ดวงตาคู่หนึ่ง เธอ
มองดูใบหน้าที่คุณเคยซิงแฝงไปด้วยความเกลียดชังพวกนั้น ผ่านไปครู่ใหญ่
เธอก็ถามขึ้นมาเบาๆ ว่า 'แม่คะ หนูเป็นสัตว์ประหลาดหรือ'

'ไม่ใช่อยู่แล้วลูก อย่าไปฟังคนพวกนั้นพูดจาเหลวไหลเชียว'

เสียงของเธอดังอื้อ 'งั้นทำไมพวกเราต้องย้ายไปด้วยคะ'

ร่างกายของคุณแม่หลินแข็งเกร็งขึ้นเล็กน้อย ผ่านไปนานถึงได้ยิ้มออกมา

แล้วตอบ 'เพราะว่าบ้านใหม่มีสวนกว้างมาก เซินเซินอยากเลี้ยงสัตว์ไม่ใช่หรือ พอย้ายไปบ้านใหม่ก็จะเลี้ยงได้แล้วนะ'

ที่ประตูคอนโดฯ คุณพ่อหลินซึ่งเก็บสัมภาระเรียบร้อยแล้วเปิดประตูรถ รอทั้งคู่อยู่

ตอนที่หลินเซินกำลังจะขึ้นรถก็มีเสียงแหว่เบาๆลอยมาจากที่ไม่ไกลนัก 'เซินเซินๆ'

หลินเซินหันหน้ากลับไปมอง เห็นเด็กสาวสวมเดรสสีชมพูกำลังยืนก้มก้มมือเรียกอยู่ตรงหัวมุมด้วยท่าทางขลาดกลัว คุณแม่หลินลูบศีรษะเธอเบาๆ 'ถึงถึงมาส่งลูกแล้ว ไปบอกลาเธอเถอะจ๊ะ'

เด็กหญิงวิ่งไปเร็วกๆ ก่อนเดินเข้าไปหาอีกฝ่ายช้าๆ

ในตอนที่ได้เดินเข้าไปใกล้ ถึงถึงก็เอาดอกกลีบลีดอกหนึ่งที่ซ่อนไว้ด้านหลัง ออกมายื่นให้ 'เซินเซิน อันนี้ให้เธอ วันหน้าพวกเราจะได้เจอกันอีกแล้ว'

หลินเซินก้มหน้ามองดอกไม้ดอกนั้น บนกลีบดอกไม้ยังมีหยาดน้ำค้างเกาะอยู่ เธอก้าวถอยหลังไปสองก้าว ไม่ได้รับมันมา

ถึงถึงยัดดอกไม้ใส่มือหลินเซินอย่างตื้ออั้น นิ้วมือของทั้งคู่ประสานกันแน่น ผ่านไปครู่ใหญ่ถึงถึงก็ได้เอ่ยออกมาเบาๆ ว่า 'เซินเซิน ขอโทษนะ!'

พุดจวบถึงถึงก็หันหลังวิ่งหนีไปแล้ว

เธอเงยหน้ามองแผ่นหลังของถึงถึงที่จากไป ผ่านไปสักพักถึงถึงได้เดินไปหาพ่อและแม่ที่นั่งรออยู่บนรถ หลินเซินปีนขึ้นไปนั่งเบาะหลัง ปิดประตูรถ รถบรรทุกค่อยๆ สตาร์ทเครื่อง เธอหมุนกระจกหน้าต่างลงมา แล้วโยนดอกกลีบลีดอกนั้นออกไป

ล้อรถเคลื่อนผ่าน บดขยี้กลีบดอกจนแหลกสลาย

บทที่ 1

แมวเคลื่อนไหว

ช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิกำลังจะผ่านไป อากาศของช่วงต้นฤดูร้อนในเดือนหกโผล่หน้ามาทักทาย สภาพอากาศของเมืองไหวอันก็เริ่มร้อนระอุขึ้นมาบ้างแล้ว ลมทะเลถูกคลื่นความร้อนพัดพาเข้ามาในตัวเมืองเป็นครั้งคราว ทำให้ในอากาศเต็มไปด้วยกลิ่นเค็มและความชื้นเหนอะหนะ อากาศแบบนี้เดินไปได้แค่ไม่กี่ก้าวเหงื่อก็เปียกชุ่มแผ่นหลัง ผู้คนพากันป้อนไอศกรีมว่าฤดูร้อนปีนี้ไม่ปรานีผู้ใดเลย

มีแค่ช่วงรุ่งสางที่ท้องฟ้าถูกย้อมเป็นสีแดงและดวงอาทิตย์ยังไม่ลอยสูงขึ้นเหนือก้อนเมฆเท่านั้นที่ยังมีความหนาวเย็นของยามค่ำคืนหลงเหลืออยู่ในอากาศ ความเย็นนั้นผสมผสานไปกับกลิ่นหอมของดอกแม็กโนเลียที่เป่งบานอย่างงดงามอยู่เต็มสองฟากถนน

นี่เป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมแก่การเล่นที่สุดของวัน ทว่าในเวลาแบบนี้ก็กลับถูกเสียงทะเลาะวิวาททำลายความสงบยามเช้าไปจนสิ้น

"เอาลูกมาให้ฉันเลี้ยงดีต่อทุกคนทั้งนั้น! ผู้หญิงตัวคนเดียวอย่างเธอจะให้ชีวิตที่สุขสบายกับเขาได้ยังไง อาจิ่ง วันนี้ที่พวกเรามาหาเธอ ไม่ได้คิดจะมาทะเลาะด้วยหรอกนะ"

ด้านนอกประตูกระจกห่มนพานใหญ่ของโรงแรมเหลียนถิง หญิงสาวอายุน้อยที่อุ้มทารกอยู่คนหนึ่งถูกกลุ่มชายหญิงซึ่งมีทั้งคนแก่และเด็กกลุ่มหนึ่งล้อมเอาไว้ หลังได้ยินคำพูดจากผู้ชายคนนั้นแล้วหญิงสาวก็ยิ่งกระซับตัวเด็กในอ้อมกอดแน่นขึ้นกว่าเดิม พร้อมตะคอกตอบด้วยดวงตาแดงก่ำ "ทรงซึ่งอันฉันขอบอกคุณอีกครั้งว่าเขาไม่ใช่ลูกของคุณ! พวกเราเลิกกันตั้งนานแล้วเด็กคนนั้นไม่เกี่ยวข้องกับอะไรกับคุณทั้งนั้น!"

ประโยคนี้เธอก็ดีพันกรอดขณะพูดออกมา หญิงชราแต่งตัวทันสมัยในกลุ่มแค่นั้นหัวเราะพลางเอ่ยเสียงแหลมสูง "นั่งแพศยา! เพิ่งเลิกกับลูกฉันไม่ทันพินี้ แต่เด็กนี้อายุปาเข้าไปสองเดือนได้แล้ว แกมบอกว่าเด็กไม่ใช่ลูกของลูกชายฉัน นี่แสดงว่าตอนที่อยู่กับเขาแกแอบไปมีคนอื่นหรือยัง!"

คนอื่น ๆ ส่งเสียงตะโกนสนับสนุน แม้กระทั่งเด็กน้อยที่อายุน่าจะราวๆแค่เจ็ดขวบก็ยิ่งเดินมาผลักหญิงสาวคนนั้นพร้อมพูดว่า "แม่บอกว่าเธอมันหน้าไม่อายุ!"

เสียงทะเลาะวิวาทรุนแรงดังขึ้นเรื่อยๆ หญิงสาวกอดเด็กน้อยที่ร้องไห้จ้าเอาไว้แน่นขณะถูกรอบคิ้วทรงกดดันจนไร้ทางไป คนที่มุ่งอยู่บางคนมีน้ำใจอยากจะเข้าไปช่วยไกลเกลี่ย ทว่าก็ถูกทรงซึ่งอันตะเบ็งเสียงดังไล่กลับไป "นี่เป็นเรื่องในครอบครัวพวกเรา! ฉันขอเตือนเอาไว้เลย ใครกล้าสอดมือเข้ามายุ่งฉันจะฟ้องมันให้หมด!"

หญิงชราอาศัยว่าตัวเองมีพวกมากกว่าจึงกระโจนเข้าไปแย่งตัวเด็กในอ้อมกอดหญิงสาว หญิงสาวกริตรีองพยายามปกป้องลูกเอาไว้ ส่งเสียงร้องให้ระคนกันต่ำ "ทรงซึ่งอัน คุณมันไม่ใช่คน! ตัวคุณเป็นหมันหลังเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์แต่กลับมาแย่งลูกของฉัน! คุณจะต้องรับกรรม พวกคุณจะต้องได้รับกรรมแน่!!!"

ทรงซึ่งอันถูกคำพูดของหญิงสาวกระตุ้นโทสะจึงเงื้อมมือขึ้นเตรียมจะตบเธอ กลุ่มคนพุ่งเข้าใส่พร้อมสบถคำเสียดขม เสียงร้องไห้ของหญิงสาว

ผसानไปกับเสียงร้องไห้ของทารก สถานการณ์สุดแสนจะโกลาหล

"เลิกทะเลาะกันได้แล้ว"

ในตอนที่น่าเสียงสงบนิ่งนี้ลอยเข้ามาในกลุ่มคน หญิงสาวกำลังถูกคนกระซอกผม เด็กในอ้อมกอดก็กำลังจะถูกแย่งตัวไปอยู่แล้ว ทว่าแค่เพียงพริบตาเดียวเท่านั้น เสียงทะเลาะ เสียงร้องไห้ก็พลันหยุดลงเหมือนมีคนกดปิดสวิตช์ รอบด้านเงียบสงัด มีแค่เสียงร้องเบาๆ ของนกที่โฉบบินขึ้นไปบนยอดไม้

ทุกคนพากันหันหน้าไปมองตามเสียงนั้น ไม่รู้ว่าตรงหน้าประตูโรงแรมมีหญิงสาวหน้าตาจิ้มลิ้มคนหนึ่งยืนอยู่ตั้งแต่เมื่อไหร่ เธอสวมเสื้อเชิ้ตขาวกับกางเกงยีน ผมที่ยาวประป่าหัดอยู่ด้านหลังใบหู ใบหน้าดูสะอาดสะอ้านแต่ก็แวววับกลับขมวดนิตๆ แฝงไปด้วยความตึงเครียดที่ดูไม่เข้ากัน

เพียงคำพูดของหญิงสาวคนหนึ่งก็ทำให้บรรยากาศกดดันเหล่านั้นจางหายไปได้อย่างไม่คาดฝัน แม้เสียงของเธอจะสงบนิ่ง แต่น้ำเสียงกลับแฝงความสามารถในการสะกดจิตผู้คนเอาไว้ เพียงพริบตาเดียวก็ทำให้กลุ่มคนที่กำลังเกรี้ยวกราดสงบลงได้ กระทั่งคนเดินผ่านมางูก็ยิ่งถูกเธอดึงดูดความสนใจจนเดินเข้าไปใกล้มากขึ้นโดยไม่รู้ตัว หญิงสาวถูกกลุ่มคนที่เดินเข้ามาล้อมไว้อย่างกะทันหันทำให้ตกใจจึงเริ่มก้าวถอยหลังไป

คนรอบข้างคล้ายไม่ได้สังเกตถึงความเครียดของเธอ หรงซึ่งอันที่ตัวสูงใหญ่คลายความกดดันที่มีก่อนหน้านี้ลงแล้วค้อมตัวเอ่ยระบายกับหญิงสาวด้วยใบหน้าอ่มทุกข์ "สว่น้อยคงไม่รู้ว่ฉันทกับอ่าจิ่งอยู่ด้วยกันมานานแล้ว แต่อ่าจิ่งกลับไปแอบคลอดลูกกลับหลังฉันท เด็กคนนี้สำคัญสำหรับฉันทมากจริงๆ ฉันทเองก็ไม่ได้จะแย่งเขาไปไหน แค่อยากให้พวกเขาได้เป็นคนเลี้ยงดูแก็ และวันข้างหน้าอ่าจิ่งก็ยังมีมาหาลูกได้จริงไหม เธอเห็นด้วยไหม"

"ใช่แล้วๆ สว่น้อย ครอบครัวพวกเราเป็นคนซื่อสัตย์กันทั้งนั้น ถ้า

ไม่ได้จำเป็นจริงๆ จะมาทำแบบนี้ได้ยังไง" หญิงชราที่เมื่อครู่ทั้งเยอหยิ่ง ทั้งก้าวร้าวทำท่าปาดหางตา แม้กระทั่งน้ำเสียงก็ยังสะอึกสะอื้นขึ้นมา "อาจจะเป็นเด็กดี ถ้าเธอยอมแต่งงานกับชิงอัน พวกเราก็ไม่มีทางคัดค้านหรอก แต่เด็กนี้เป็นชีวิตจิตใจของครอบครัวพวกเรา อาจจะไปยึดไว้คนเดียวแบบนี้ ไม่มีเหตุผล"

แผ่นหลังของหญิงสาวแนบสนิทกับบานประตูกระจก แม้กระทั่งสันท้าวก็ยิ่งหดไปด้านหลัง น้ำเสียงอ่อนโยนแฝงไปด้วยอาการตื่นกลัวดังขึ้น "พวกคุณสามารถนั่งลงพูดคุยกันได้ๆ ได้นี้ จะมาแย่งตัวเด็กกันแบบนี้ไม่ได้ เพราะไม่ใช่แค่จะทำให้ผู้ใหญ่บาดเจ็บ แต่เด็กก็จะตกใจด้วยเหมือนกันนะคะ"

หญิงชราเอ่ยขึ้นด้วยความเสียใจ ใบหน้าฉายความรู้สึกราวกับว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม "พวกเราก็อยากจะพูดคุยกันได้ๆ..."

จากนั้นแต่ละคนก็ต่างคนต่างพูด หญิงชราคลี่มือออกมาและต้องการจะกุมมืออาจิงเอาไว้ แต่หญิงสาวกลับหลบเลี่ยงประหนึ่งกลัวจะถูกเข็มแทง คนรอบด้านเริ่มมูมล่อมเข้ามาใกล้มากกว่าเดิมทำให้ไม่มีที่ให้เธอถอยหลบได้ อีกแล้ว และในตอนนั้นเองก็กลับมีแขนข้างหนึ่งยื่นออกมาขวางด้านหน้าเธอเอาไว้อย่างกะทันหัน

เสื้อเชิ้ตสีควีนบุรี่ ปลายแขนเสื้อเล็กขึ้นน้อยๆ เผยผิวสีน้ำตาลอ่อนบริเวณข้อมือ ปลายแขนเสื้อด้านในมีลวดลายสลักซับซ้อน เม็ดกระดุมไม่บ่งบอกวัยห่อ แต่ผิวกระดุมเป็นลายแกะสลักเล็กๆ ที่ดูสวยสง่าและให้ความรู้สึกถ่อมตนไปในเวลาเดียวกัน

คนที่เข้ามาช่วยไว้ตัวสูงมากจนอาจิงจำเป็นต้องเงยหน้าขึ้นเพื่อมองเขา น้ำเสียงหยอกเย้าขึ้นดังขึ้นเหนือศีรษะของเธออย่างเอื่อยเฉื่อย "คนเยอะขนาดนี้ กลับมารั้งแกผู้หญิงตัวคนเดียว นี่มันเรื่องอะไรกัน"

ทรงชิงอันขมวดคิ้วมองคนที่โผล่เข้ามาอยู่นาน โทสะที่เติมทีสงบลงแล้ว ก็ถูกกระตุ้นขึ้นมาอีกครั้ง "คุณเป็นใคร! นี่มันเรื่องในครอบครัวของเรา

คุณมีสิทธิ์เข้ามาสอดตั้งแต่เมื่อไหร่!"

อาจึงหลุดพ้นออกมาจากวงล้อมได้ในที่สุด เธอผ่อนลมหายใจพร้อมเงยหน้าขึ้น ทว่าเมื่อได้เห็นหน้าตาคนที่เข้ามาช่วยขวางไว้ซัดๆ ก็กลับต้องอึ้งไปจนหยุดยั้งนิ่งอยู่ที่เดิม

ทรงซิ่งอันตัวใหญ่หนา เขาจึงเดินกร่างเข้ามาตั้งใจจะผลักชายหนุ่มที่เข้ามาขวางออกไป แต่คิดไม่ถึงว่าจะถูกชายหนุ่มคนนั้นจับข้อมือของตนเอาไว้แล้วพลิกข้อมือกลับพร้อมผลักเขาออกไปข้างนอกแทน ชายหนุ่มเหมือนจะออกแรงไม่มาก แต่กลับผลักทรงซิ่งอันจนเขออกไปได้

ชายหนุ่มมัดมือ แคนเสียงเย็นเหมือนเยาะเย้ย ก่อนเดินไปตรงด้านหน้าอาจึงท่ามกลางสายตาของทุกคน แล้วถอดเสื้อนอกออกเพื่อคลุมทับบนตัวของหญิงสาว "บังเอิญจริงๆ ผมเป็นสามีคนปัจจุบันของแพนเก่าคุณ คุณพาคนมารุมหาเรื่องภรรยาผมแต่เข้าแบบนี้ยังมีหน้ามาถามอีกหรือว่าผมคิดจะทำอะไร"

อาจึงร้องไห้โฮ เธอกระชับตัวลู่วไว้ในอ้อมแขนแล้วเอนตัวซบอยู่ในอ้อมกอดของชายหนุ่มพลางสะอึกสะอื้น "สามี! ในที่สุดคุณก็มาสักที พวกเราจะแย่งลูกของเราไปค่ะ"

ทรงซิ่งอันหน้าเปลี่ยนสี คนทั้งกลุ่มต่างมองหน้ากัน บางคนก้าวถอยหลังไปเล็กน้อย ส่วนหญิงสาวเจ้าของเสียงอันสงบนิ่งที่เพิ่งหลุดออกมาได้ในที่สุดนั้นก็ผ่อนลมหายใจออกมายาวๆ ทว่าในตอนที่ยกหน้าขึ้นและมองเห็นหน้าตาของชายหนุ่มที่เข้ามาขวางอย่างชัดเจน เธอก็ต้องอึ้งไปทันควัน

ชายหนุ่มกำลังเอ่ยปลอบอาจึงเสียงเบา ด้านทรงซิ่งอันก็ตะโกนลั่นไม่ยอมจบ "คุณมีหลักฐานอะไรมาพิสูจน์ว่าเด็กคนนี้เป็นลูกของคุณ!"

ชายหนุ่มได้ยั้งดังนั้นก็เหลือบตาขึ้น แววตาเย็นชาวาดผ่านไปยังทรงซิ่งอัน มุมปากของชายหนุ่มหยักยกเป็นองศาที่เหมือนจะยิ้มแต่ก็ไม่ยิ้ม

จนทรงซึ่งอันเห็นแล้วรู้สึกขุ่นหัวลุกชู "ใครเริ่มก่อนคนนั้นก็แสดงหลักฐานมา คุณอยากได้หลักฐานยังจะต้องให้ผมไปหาให้อีกหรือ"

หญิงชราอาศัยที่ว่ามีคนมากกว่าคอยสนับสนุนก็ยื่นสอดปากอยู่ข้างๆ "เรอกล้าไปตรวจดีเอ็นเอใหม่ละ!"

"ใช่แล้ว! กล้าไปตรวจดีเอ็นเอใหม่"

ข้อเสนอนี้คล้ายจะทำให้ทุกคนในที่นั้นหาความมั่นใจของตัวเองเจออีกครั้ง ต่างคนต่างช่วยกันพูดสนับสนุนขึ้นมา ชายหนุ่มกวาดตามองคนเหล่านั้นทีหนึ่ง ก่อนยิ้มออกมาอย่างไม่ใส่ใจ "ข้อเสนอนี้ไม่เลว จะไปกันตอนนี้เลยใหม่ละ เดี่ยวขอคิดก่อนนะว่าโรงพยาบาลที่อยู่ใกล้ที่สุดคือ..."

พูดไปได้ครึ่งทาง เขาก็ทำท่าเหมือนคิดอะไรขึ้นมาได้กะทันหัน "แต่ถ้าผลพิสูจน์ดีเอ็นเอออกมาแล้วเด็กคนนั้นไม่เกี่ยวข้องกับอะไรกับพวกคุณ..." สายตาของชายหนุ่มกวาดผ่านทุกคน ในดวงตาคู่นั้นไม่บ่งบอกอารมณ์อะไร ทว่าน้ำเสียงกลับแฝงไปด้วยเสียงกลัวหัวเราะที่ทำให้คนฟังแล้วขบขัน "ทุกคนสะดวกจะไปเอาหมายศาลเอง หรือสะดวกให้ทนายของผมไปส่งถึงบ้านเลยมากกว่าครับ?"

ทรงซึ่งอันถูกเขาพูดใส่เช่นนี้ก็หน้าซีด ยิ่งเห็นว่าแรงกดดันของฝั่งตัวเองถูกคำพูดเพียงไม่กี่ประโยคของเขา กดข่มลงไป ในใจก็ทั้งโมโหทั้งแค้นจึงเกร็งคอตะคอกกลับไป "คุณกำลังขู่พวกเรงั้นหรือ!"

"ขู่?" ปลายหางตาชายหนุ่มกระตุก เหมือนเขากำลังได้ยินเรื่องตลกอะไรอยู่ ปรายตาเขินขาในดวงตาก่อนหน้านี้เลื่อนหายไปแล้วเหลือแต่ความขบขัน "แค่นี้คุณก็รู้สึกว่าคุณขู่แล้วหรือ"

เขายกนิ้วเคาะขมับ แสดงสีหน้าครุ่นคิดออกมา "ขอผมคิดดูก่อนนะ คุณเกิดอุบัติเหตุรถชนเมื่อปีที่แล้วใช่ไหม ไซนทางยกระดับวงแหวนรอบที่สองหรือเปล่า เป็นเพราะว่าคุณได้รับบาดเจ็บหนัก ตำรวจจราจรก็เลยตัดสินให้คู่กรณีของคุณรับผิดชอบค่าเสียหายทั้งหมด..."

เสียงของชายหนุ่มไม่ได้เย็นชาเหมือนก่อนหน้านี้แล้ว เสียงของเขา ในเวลานี้คล้ายกำลังพูดคุยเรื่องเรื่อยเปื่อยกับอีกฝ่ายอย่างนุ่มนวล หร่งซึ่งอัน ได้ยินเสียงนุ่มนวลของชายหนุ่มตรงหน้าแล้วก็กลับหน้าซีดลงอีก ในขณะที่ชายหนุ่มยังคงพูดต่อไปเรื่อยๆ "ตอนนั้นคุณถูกส่งตัวไปโรงพยาบาล และที่โรงพยาบาลก็น่าจะยังเก็บเอกสารผลตรวจเลือดของคุณเอาไว้ด้วยใช่ไหม ถ้าให้คุณรู้ได้รู้ว่าตอนนั้นปริมาณแอลกอฮอล์ในกระแสเลือดของคุณ..."

"หุบปาก!" หร่งซึ่งอันระเบิดโทสะออกมา เขาลิงตาสีเทาจิ้งที่อึดอัดใจ เอาไว้ ก่อนกระชากตัวหญิงชราซึ่งกำลังตัวสั่นอยู่ข้างๆ จากไปอย่างลนลาน ท่ามกลางการจับตามองด้วยสีหน้ากึ่งขมกึ่งไม่ขมของชายหนุ่ม

ในที่สุดบริเวณทางเข้าประตูโรงแรมก็กลับมาอยู่ในความสงบอีกครั้ง อาจิงกำลังจะเอ่ยขอบคุณหญิงสาวที่เข้ามาช่วยแก้ไขสถานการณ์เมื่อครู่ ตั้งแต่ตอนแรก ทว่าพอหันหน้าไปหา ก็พบว่าเธอเดินไปถึงลิฟต์ของโรงแรมแล้ว จึงรีบวิ่งเหยาะๆ ไล่ตามไป

"คุณคะ! รอก่อนคะ" หญิงสาวได้ยินเสียงเรียกก็หันกลับมา อาจิง ขอบตาแดงระเรื่อ มีน้ำเสียงที่แสดงความจริงใจอย่างมาก "คุณคะ เมื่อครู่นี้ ต้องขอบคุณคุณมากจริงๆ! ถ้าไม่ใช่เพราะคุณ ฉันก็ไม่รู้จะทำยังไงดีแล้ว"

หญิงสาวก้าวถอยไปสองก้าวอย่างแนบเนียนก่อนตอบเสียงเบา "ไม่เป็นไรค่ะ" เธอเ้ม้มปากน้อยๆ ท่าทางอีกอักกอยากจะทำอะไรบางอย่าง ผ่านไปนานถึงเปิดปากพูดออกมาอย่างคนตัดสินใจได้แล้ว "สามีของคุณ..."

เฟิงจะพูดออกไปไม่ทันจบประโยค ชายหนุ่มร่างสูงก็เดินมาทางพวกเธอแล้ว บนใบหน้าหล่อเหลามีรอยยิ้มกวนๆ ประดับอยู่ แวดตาตุ้รักสนุกของเขามองสบตากับเธอตรงๆ หญิงสาวอึ้งไป เมื่อเสียงลิฟต์ด้านหลังดังตึงเธอก็ก้มหน้าลงแล้วพูดว่า "ลาก่อนค่ะ" ก่อนจะผลุบหายเข้าไปในลิฟต์อย่างรวดเร็ว

อาจิงร้อง "ฮ๊ะ!" ออกมา ก่อนหันหน้ากลับไปถามชายหนุ่ม "พวกคุณ

รู้จักกันหรือคะ”

ชายหนุ่มมองประตูลิฟต์ที่ปิดลงพร้อมสายหน้า อาจิงลอบถอนหายใจกับตนเอง เธอยังคงรู้สึกร้อนใจอยู่ “ที่คุณพูดเมื่อกี้เป็นความจริงหรือคะที่ว่าทรงซิงอันต์มาแล้วซัฟ? งั้นพวกเราสามารถเปิดโปง...”

ยังไม่ทันพูดจบชายหนุ่มก็ยิ้มออกมาแล้วสายหน้าน้อยๆ พร้อมเอ่ยชัดขึ้น “เพื่อป้องกันไม่ให้เขามารบกวนคุณได้อีก จุดอ่อนเรื่องนี้ก็เก็บเอาไว้ก่อนจะดีกว่านะครั้บ”

หลินเฉินเข้าไปในลิฟต์แล้วกดหมายเลขชั้นสิบสี่ของโรงแรมเหลียนถิงด้วยความรู้สึกหวาดหวั่น

โรงแรมเหลียนถิงอยู่ในเครื่องชั่งช็อกโกแลตซึ่งเริ่มก่อตั้งมาจากกิจการด้านการท่องเที่ยวและดำเนินกิจการมาได้สามรุ่นแล้ว ทุกวันนี้ซึ่งช็อกโกแลตพัฒนามาเป็นเครือโรงแรมหรืออันดับหนึ่งภายในประเทศ เมืองไหวอันในฐานะฐานที่มั่นหลักของครอบครัวซิงจึงมีโรงแรมเหลียนถิงซึ่งสร้างขึ้นมาอย่างสูงใหญ่เสียดฟ้าถึงสามแห่งตั้งอยู่ภายในเมือง กลายเป็นสถาปัตยกรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของเมืองไหวอัน

เมื่อไม่นานมานี้โรงแรมเหลียนถิงมีการซ่อมบำรุง พวกเขาได้ส่งคนไปที่แกลลอรี่เพื่อเลือกรูปภาพมาใช้ประดับตกแต่งภายในโรงแรม ศิลปินจำนวนมากต่างชะงัดชะงะงัดคอคอยคาดหวังว่าผลงานของตนจะได้รับเลือก แต่คิดไม่ถึงว่าสุดท้ายแล้วคนที่ ‘เข้าตา’ จะกลายเป็นแค่นักวาดตัวเล็ก ๆ ไร้ชื่อเสียงคนหนึ่ง

แม้กระทั่งตัวหลินเฉินเองก็ยังไม่อยากเชื่อ

รูปภาพของเธอส่วนใหญ่เป็นภาพที่ไม่มีเรื่องราวและตัวละคร เคยมีคนบรรยายผลงานของเธอไว้ว่าเหมือนทำถาดสีหกใส่ วาดไปตามอารมณ์ ไม่ใช่ภาพที่คนทั่วไปจะเข้าใจได้ แต่ที่สามารถเข้าไปแสดงอยู่ในแกลลอรี่ได้

ก็เพราะว่าอาศัยเส้นสายของเพื่อนสนิทอย่างเมิ่งสี่อวี่

และไม่รู้ว่าคนที่โรงแรมเหลียนถึงส่งไปเลือกรูปภาพในครั้งนั้นตกลงแล้ว มีประสาทเส้นไหนผิดปกติไปกันแน่

ในตอนทีหลินเซินมาถึงชั้นสิบสี่ รูปภาพที่เมื่อเช้าเธอเรียกคนให้เอามาส่ง ก็ถูกยกขึ้นมาวางไว้ตรงระเบียงทางเดินเรียบร้อยแล้ว รูปภาพเหล่านั้นถูกบรรจุไว้ในกล่องทรงยาว วางนอนอยู่ข้างในอย่างเป็นระเบียบเพื่อป้องกันไม่ให้หักงอ หรือเป็นรอย ช่างๆ กล่องมีผู้ช่วยสวมแว่นตาครอบของคนหนึ่งยืนอยู่และกำลังนำรูปภาพออกมาวางเรียงบนพื้นอย่างระมัดระวังเพื่อเตรียมใส่กรอบใหม่ แล้วนำขึ้นไปแขวนบนผนัง

เมื่อเห็นหลินเซินมาถึงแล้ว ผู้ช่วยก็ขยับแว่นตาส่งยิ้มให้แล้วเอ่ยทักเธอ "คุณหลินมาแล้วเหรอครับ" เขาเบี่ยงตัวหลบให้ชายหนุ่มสวมชุดสีขาวที่ยืนอยู่ด้านหลังพร้อมแนะนำตัวกับหลินเซิน "ท่านนี่คือประธานช่งของพวกเรา เป็นคนที่เลือกผลงานของคุณหลินครับ"

หลินเซินมองไปยังประธานช่งที่ผู้ช่วยแนะนำ นึกไม่ถึงว่าจะได้เห็น ใบหน้าอ่อนเยาว์ สันนิษฐานคมชัดใบหน้าหนึ่ง

เขาเองก็มองไปที่หลินเซินในขณะที่รับเสื้อสูทซึ่งผู้ช่วยพาตไว้บนแขนมา คิ้วคุดย่นชา พลงยื่นมือออกมาหาหลินเซิน "ช่งเซี่ยวหาน"

นิ้วของเขาขาวมาก ข้อนิ้วเรียวยาว เปิดเผยนาฬิกาเรือนสีทองกลมบนข้อมือ ทั้งดูทรงอำนาจแต่ก็แฝงด้วยความเรียบง่าย หลินเซินตัวแข็งเกร็ง เม้มปากแน่น ผ่านไปครู่ใหญ่ถึงยื่นมือออกไปแตะปลายนิ้วกับช่งเซี่ยวหาน เล็กน้อย จากนั้นชักมือกลับมาอย่างรวดเร็ว "สวัสดีค่ะ ฉันหลินเซิน"

ช่งเซี่ยวหานพยักหน้าเบาๆ สายตากวาดมองไปบนรูปภาพ "รูป..." เขาเซงก์ไปแล้วก็พูดต่อ "ไม่แล้ว"

"ขอบคุณค่ะ" หลินเซินตอบกลับเสียงเบา

ช่งเซี่ยวหานมองประเมินรูปภาพบนพื้นสักพักก็ก้มตัวลงไปหยิบ

รูปภาพสองภาพขึ้นมาเทียบบนผนัง หลินเซินช้อนสายตาขึ้นมองตามพลังรู้สึกว่ารูปร่างที่สี่แสนสดใสหลายสิบภาพของตัวเองเหล่านี้ช่างไม่เข้ากับสไตล์ที่ดูสูงส่งเย็นชาของโรงแรมเหลียนถิงเลยสักนิด

ซ่งเซี่ยวห่านมีใบหน้าเย็นชาทำให้คาดเดาอารมณ์ได้ยาก หลินเซินซึ่งกำลังกระวนกระวายใจอยู่เห็นซ่งเซี่ยวห่านพยักหน้าให้ผู้ช่วย จากนั้นผู้ช่วยจึงรีบเดินมาตรงหน้าเธอทันที "คุณหลิน ประธานซ่งพอใจกับรูปภาพของคุณมาก ไม่ทราบว่าคุณมีข้อเสนอแนะอะไรเกี่ยวกับการแขวนรูปภาพพวกนี้ไหมครับ"

หลินเซินรู้สึกประหลาดใจระคนตกใจไม่น้อย เธอนึกไม่ถึงว่าคนคนนี้จะชอบรูปภาพของตัวเองจริงๆ หญิงสาวยิ้มปาก คิดใคร่ครวญทุกอย่างก่อนเอ่ยออกไป "ฉันว่า...สองภาพนี้แขวนเอาไว้ที่โถงรับแขกจะเหมาะกว่านะคะ ส่วนรูปภาพพวกนี้...ค่อนข้างเหมาะกับทางเดินมากกว่าค่ะ"

ผู้ช่วยเงยหน้ามองซ่งเซี่ยวห่าน ซ่งเซี่ยวห่านหลุบตาลงน้อยๆ "ได้"

เมื่อได้รับคำอนุญาตจากเขา สีหน้าเคร่งเครียดของหลินเซินก็ผ่อนคลายลงในที่สุด "แต่ว่าสีพื้นของทางเดินฝั่งนี้กับสีหลักของรูปภาพดูไม่เข้ากันเท่าไร บางทีถ้าทาสีผนังเป็นสีน้ำเงินอมเทาแทนน่าจะทำให้ทางเดินดูทรงพลังมากขึ้นนะคะ"

ซ่งเซี่ยวห่านหน้าไม่เปลี่ยนสี "เปลี่ยน"

หลินเซินยืนอยู่ติดผนัง มือโพล่ไปด้านหลัง แล้วในที่สุดก็เอ่ยประโยคสุดท้ายออกมาได้ "เมื่อครู่ตอนขึ้นมาฉันลองดูสไตล์ของห้องโถงหลักแล้ว รูปภาพที่มีอยู่ตอนนี้ยังไม่เหมาะสมกับบริเวณนั้นเท่าไร แต่หลังกลับไปแล้วฉันสามารถวาดขึ้นมาใหม่ให้ได้ค่ะ"

ซ่งเซี่ยวห่านติดกระดุมชุดสูทเม็ดที่สอง "ตกลงครับ"

นิสัยการทำงานอย่างเนียบขาดของซ่งเซี่ยวห่านนั้นเข้ากันกับวิธีการพูดของเขามาก เรื่องนี้ทำให้หลินเซินรู้สึกผ่อนคลายลงไม่น้อยเช่นกัน

ตอนที่ลงลิฟต์มา หลินเซินก้มมองโทรศัพท์มือถือถือ พบว่าเวลาเพิ่งผ่านไปแค่ชั่วโมงเดียว ทว่าในช่วงเวลาสั้นๆ แค่นี้แสงแดดร้อนแรงกลับปกคลุมทั่วทั้งตัวเมืองแล้ว เธอไม่ได้พกร่มมาจึงยกมือขึ้นบังแดดแทน ปลายนิ้วของเธอพาดอยู่บนคิ้ว เพิ่งเดินไปได้ไม่กี่ก้าวผู้ช่วยที่สวมแว่นตากรอบทองคำไล่ตามมา ในมือของเขามีร่มสีดำคันหนึ่ง

"คุณหลิน! แดดแรงเกินไปแล้ว ซ้ำแถวนี้ยังเรียกรถยาก คุณเอาร่มไปด้วยเถอะครับ"

หลินเซินรู้สึกตกใจระคนประหลาดใจอยู่บ้าง ขนตาองหนากะพริบไปหาเบาๆ ก่อนเอ่ยขอบคุณเสียงเบา

ผู้ช่วยยิ้มแยม "เป็นคำสั่งของประธานซึ่งทั้งนั้นครับ"

หลังหลินเซินกลับมาถึงบ้านก็โทรศัพท์หาเมิ่งซือวีเพื่อนสนิททันที ปลายสายมีเสียงอัตโนมัติบอกว่าโทรศัพท์มือถือถือปิดเครื่อง ในฐานะจิตแพทย์ผู้มีความสามารถคนหนึ่ง เวลาเมิ่งซือวีกำลังรักษาคนไข้อยู่เธอจะปิดเครื่องเอาไว้เสมอ หลินเซินวางโทรศัพท์มือถือลงและไม่ได้โทรออกไปอีก จากนั้นก็มัดผมแล้วเดินไปที่ห้องวาดภาพ

เมื่อเช้าหลินเซินลองคำนวณดูคร่าวๆ แล้ว พบว่าโรงแรมเหลียนถิงมีสามสิบกว่าชั้น ทุกๆ ทางเดิน ห้องพัก และสถานที่ที่จำเป็นต้องแขวนรูปภาพนั้นรวมแล้วมีร้อยกว่าจุด ซึ่งหลังจากคำนวณดูแล้วตอนนี้ยังขาดอยู่อีกหลายสิบภาพ ดังนั้นเธอจึงจำเป็นต้องเร่งทำงาน

เพราะกลัวว่าสีจะละลาย อุณหภูมิภายในห้องวาดภาพจึงต่ำกว่าห้องรับแขก ในตอนที่หลินเซินเดินไปถึงชาต้งวาดภาพก็ชะงักไปเล็กน้อย ก่อนหันไปมองยังชาต้งตรงมุมผนังที่ถูกผ้าใบคลุมทับเอาไว้

ผ่านไปสักพักใหญ่เธอถึงได้ก้าวเดินต่อไปยังชาต้งวาดภาพตัวนั้น บนผ้าใบที่คลุมอยู่มีฝุ่นจับ พอเลิกมุมหนึ่งขึ้นก็มีรูปภาพคนครึ่งหนึ่งปรากฏ

ออกมา ปกติแล้วหลินเซ็นไม่วาดภาพคน แต่ภาพคนภาพนี้ก็เป็นสไตลงานของเธอจริงๆ

ชายหนุ่มที่อยู่ใ้ในภาพมีตัวคม ใบหน้าหล่อเหลา ริมฝีปากบางหยักยกขึ้นน้อยๆ มือข้างหนึ่งวางพาดอยู่บนพนักเก้าอี้ อีกมือถือแก้วกาแฟ

พื้นหลังของภาพนี้คือสวนสาธารณะ แสงแดดส่องลอดต้นไม้เกิดเป็นเงาแต่ลมสงบบนพื้น ทว่าที่สู้ประกายในดวงตาของเขาไม่ได้ แต่รูปภาพนี้ยังวาดไม่เสร็จ ฝีพู่กันหยุดลงตรงท่อนแขนของชายหนุ่ม คล้ายหนังใบ้ที่เสียบเสียงลงกะทันหัน

ชายหนุ่มที่อยู่ใ้ในภาพนี้ก็คือ 'สามี' ของอาจิ่งที่ได้พบกันตรงหน้าประตูโรงแรมเหลียนถิงเมื่อเช้านี้

ความจริงหลินเซ็นเคยเจอกับเขาเมื่อนานมาแล้ว ตอนที่กำลังร่างภาพอยู่ในสวนสาธารณะแห่งนั้น สายตาของเธอก็เหลือบไปเห็นชายหนุ่มที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ยาวอย่างผ่อนคลายโดยไม่ตั้งใจ นั่นเป็นครั้งแรกในชีวิตของหลินเซ็นที่เกิดความคิดอยากวาดภาพคนขึ้นมา

ดังนั้นหญิงสาวจึงพลิกกระดาษหน้าต่อไป ใช้เขาเป็นแบบร่างภาพ แต่วาดไปได้ครึ่งทางก็มีเด็กสาวคนหนึ่งเดินเข้าไปใกล้ชายหนุ่มและรับแก้วกาแฟในมือของเขามา ก่อนจะคล้องแขนกันแล้วดึงตัวเขาจากไปด้วยท่าที่สนิทสนม เด็กสาวคนนั้นไม่ใช่อาจิ่ง

ตอนนี้ชายหนุ่มบนกระดาษวาดภาพกำลังส่งยิ้มมาให้ ไม่แตกต่างอะไรกับที่เธอได้เห็นเมื่อเช้าของวันนี้ หลินเซ็นมองอยู่นานก่อนถอนหายใจแล้วดึงผ้าใบลงมาปิดทับ จากนั้นหันหลังเดินจากไป

กว่าเมื่งสี่อวีจะโทรกลับมาก็เป็นช่วงบ่ายแล้ว หลินเซ็นที่มือหนึ่งถือพู่กันอีกมือถือถาดสีจึงต้องแนบโทรศัพท์มือถือเอาไว้กับหูโดยใช้ไหล่ช่วย "เมื่งเมื่ง ตอนเย็นมากินข้าวที่บ้านนั้นใหม่"

เหมือนเม็งสื่ออวีจะกำลังยุ่งอยู่จึงคุยกับเธอไปพลางฝากฝังงานไปพลาง "ได้เลย วันนี้เป็นวันอะไรกัน"

"ฉันหาเงินก้อนแรกในชีวิตได้แล้ว"

เม็งสื่ออวียิ้ม "เป็นวันที่สมควรจะฉลองจริงๆ" เธอลดเสียงลงและบอกให้ ผู้ช่วยเอาแฟ้มประวัติของผู้ป่วยคนต่อไปเข้ามา ก่อนถือโทรศัพท์มือถือเดินไปข้างบานหน้าต่าง "แต่อากาศร้อนขนาดนี้ เธอไม่ต้องทำอาหารที่บ้านแล้ว ไปภัตตาคารตะวันตกคราวที่แล้วเป็นไง"

หลินเซินเงียบไปสັกพัก "ฉันไม่อยากจะออกไปกินข้างนอก"

เม็งสื่ออวียกเสียงสูงขึ้น คล้ายกำลังตักเตือน "หลินเซิน!"

เธอจึงเปิดปากอธิบาย "วันนี้ฉันเจอคนมามากพอแล้ว ครบเป้าหมายแล้ว"

เม็งสื่ออวีหลุดคำออกมา "ถ้าเกิดทุกวันเธอเอาแต่นับจำนวนคนตามเป้าหมายที่ฉันตั้งเอาไว้ให้ จั๊นอาการป่วยของเธอก็จะมีวันหายหรอกนะ เซินเซิน... การออกมาเผชิญโลกภายนอกไม่ใช่เพื่อทำภารกิจที่ฉันมอบหมายไว้ให้สำเร็จเท่านั้นนะ แต่เพื่อตัวเธอเอง" เม็งสื่ออวีชะงักไปก่อนเอ่ยหยอก "เธอก็คงไม่ได้เห็นว่าภัตตาคารตะวันตกนั้นแพงเกินไปแล้วใช่ไหม"

หลินเซินถูกเม็งสื่ออวีหยอกจนยิ้มออกมา "ถ้าเลี้ยงข้าวเธอ ต่อให้แพงกว่านี้ฉันก็จ่ายไหว"

เม็งสื่ออวียิ้มออกมาเหมือนกัน "เปลี่ยนไปเป็นคนปากหวานแบบนี้ ตั้งแต่เมื่อไหร่กันจ๊ะ โอเค จั๊นแค่นี้ก่อนนะ ฉันต้องตรวจคนไข้ต่อแล้ว เดี่ยวเลิกงานแล้วจะไปรับเธอนะ"

หลินเซินรับคำก่อนวางสายไป

เมืองไหวอันในช่วงกลางวันเต็มไปด้วยเสียงผู้คนและรถรา จังหวะอันรวดเร็วของเมืองนี้ก็เหมือนกับแสงแดดในวันนี้ที่ทำให้คนยากจะรับมือ

แต่วิลล่าที่ภูเขาช้างทรงแถวนอกเมืองกลับเงียบสงบร่มเย็น คลินิกจิตเวชของเมิ่งสืออวีตั้งอยู่ที่นี้

ผู้ช่วยยื่นแฟ้มประวัติที่จัดเรียงเรียบร้อยแล้วให้เมิ่งสืออวี "คนต่อไปคือคุณกู่คะ"

มือที่ยื่นออกไปรับแฟ้มมาซังกไปเล็กน้อย เมิ่งสืออวีขมวดคิ้วด้วยความปวดหัว "ยังไม่ทันจะเริ่ม ฉันก็มีลางสังหรณ์แล้วว่าวันนี้จะล้มเหลวอีกคร้้ง ยอดเขาเอเวอเรสต์* ลูกันี้ ดูทำฉันคงไม่มีโอกาสปีนขึ้นไปได้สำเร็จ"

ผู้ช่วยเอ่ยปลอบใจ "คุณหมอเมิ่ง คุณเป็นจิตแพทย์อันดับต้นในแวดวงจิตวิทยา รักษาผู้ป่วยโรคหายากมาตั้งมากมาย อาการนอนไม่หลับของคุณกู่เองก็จะต้องไม่มีปัญหาแน่นอนคะ"

"เธอจะไปเข้าใจอะไร!" เมิ่งสืออวีจูดไม่ทันที่ซึ่งกลิ่นของมันช่วยในการนอนหลับ "คนในวงการเปรียบเทียบเขาเป็นยอดเขาเอเวอเรสต์ เธอคิดว่าฉายานี้ได้มาง่ายๆ ฉันเธอ ออกไปได้แล้ว ไปเรียกเขาเข้ามาไป"

ผู้ช่วยรู้ว่าอารมณ์ของเมิ่งสืออวีไม่ค่อยดีนัก หลังรู้ตัวว่าอยู่ต่อไปก็ไม่มีอะไรดีขึ้นจึงรีบออกไปทันที

ชายหนุ่มร่างสูงโปร่งเดินเข้ามาอย่างรวดเร็ว ในมือของชายหนุ่มยังถือแก้วกาแฟที่เมื่อครู่ผู้ช่วยเพิ่งซ่งให้เขาเอาไว้ เมิ่งสืออวีถอนหายใจ "นอนไม่หลับห้ามกินกาแฟเยอะ จะต้องให้บอกคุณอีกกี่ครั้งกันคะ"

ชายหนุ่มยิ้มพลางยกไหล่ก่อนเอนหลังลงไปบนเก้าอี้นอนที่เตรียมพร้อมเอาไว้ให้เขา "ดื่มไม่ดื่มก็เหมือนกัน"

เมิ่งสืออวีถอนหายใจเงียบๆ เธอพลิกเปิดแฟ้มประวัติแล้วเริ่มต้นซักอาการตามลำดับ แสงแดดยามบ่ายทะลุผ่านกระจกเข้ามาผ่านผ้าม่าน ผืนบางหลงเหลือเพียงแสงสลัวๆ

"ยังนอนหลับตามปกติไม่ได้อีกหรือคะ"

* ยอดเขาเอเวอเรสต์ มีความสูงจากระดับน้ำทะเล 8,848 เมตร ตั้งอยู่ที่เทือกเขาหิมาลัย ประเทศเนปาล เป็นยอดเขาที่สูงที่สุดในโลก

"อืม"

"ตั้งแต่ที่มาตรวจเมื่ออาทิตย์ก่อนจนถึงวันนี้ ใช้ยานอนหลับไปทั้งหมดกี่ครั้งแล้วคะ"

"โดยปกติแล้วกินแทบทุกคืน"

"ครั้งละกี่เม็ดคะ"

"สามเม็ด"

เมิ่งสี่อวี๋กดหัวปากกาในมือจนหักดังเป๊าะ เธอเงยหน้ามองชายหนุ่มผู้มีใบหน้าเฉยชาที่อยู่บนเก้าอี้นอนด้วยความโมโห "คุณกู่ซิงไหว! คุณเพิ่มปริมาณยาด้วยตัวเองอีกแล้วนะ! ฉันเคยบอกคุณแล้วใช่ไหมว่าคุณปกติกินยานอนหลับกันแค่ครั้งเม็ด คุณกำลังเอาชีวิตตัวเองมาล้อเล่นอยู่ทราบไหมคะ!!"

กู่ซิงไหวลืมตาขึ้น เผยยิ้มออกมาน้อยๆ ขณะมองเธอ "อย่างผมไม่นับเป็นคนปกติไม่ใช่เหรอ" เขาเงยหน้ามองนาฬิกาบนผนังไปที่หนึ่งก่อนลุกขึ้นแล้วจัดปกเสื้อ "ได้เวลาแล้ว ผมไปก่อนล่ะ"

เมิ่งสี่อวี๋จ้องแผ่นหลังที่เดินจากไปอย่างสบายใจของเขา ขณะนี้รู้สึกกำปากกาอยู่บีบแน่นขึ้นกว่าเดิม

แสงแดดยามบ่ายร้อนแรงยิ่งขึ้น จักจั่นบนต้นไม้ร้องเสียงดังแข่งกับความร้อนของอากาศ เมิ่งสี่อวี๋ดับไม้จันทน์ที่จุดไฟไว้อย่างรุนแรง แล้วเอ่ยสั่งผู้ช่วยที่เข้ามาทำความสะอาดเสียงเย็น "พຽ່ງนี้หาคคนมาเปลี่ยนกระจกให้เป็นกระจกเก็บเสียงซะ แล้วก็จัดการจักจั่นบนต้นไม้ นั่นด้วย"

หลังตรวจคนไข้คนสุดท้ายเสร็จ เมิ่งสี่อวี๋ก็เลิกงานแล้วขับรถไปรับหลินเฉิน

หลินเฉินพักอยู่ย่านเมืองเก่า มีต้นไผ่* ปลูกไว้ดูร่มเย็น ตามด้านหน้า

* ต้นไผ่ หรือ Locust Tree เป็นไม้ยืนต้นชนิดหนึ่ง มีดอกสีเหลือง เนื้อไม้เก่ามาใช้ในงานก่อสร้าง ดอกใช้ทำเป็นสีย้อม ผลและรากมีสรรพคุณหายา

ประตูบ้านมักมีคนแก่มานั่งโอบกอดกันอยู่เสมอ บ้านเมื่อสมัยหลายสิบปีก่อนนั้น
ในเวลานั้นรอบๆ กลายเป็นตึกสูงใหญ่ไปหมดแล้ว แถวๆ ชื่อเหอเยวน* หลังนี้
จึงกลายเป็นมุมปลีกวิเวกของตัวเมืองอันรื่นวย แม้ว่าจะบางครั้งจะมีตัวแทน
อสังหาริมทรัพย์มาเจรจาทำการซื้อขายแต่สุดท้ายก็ต้องกลับไปมือเปล่ากัน
ทั้งนั้น

รถของเมิ่งสี่อวี๋ขับเข้ามาไม่ได้ เธอจึงจอดอยู่ข้างถนนแล้วโทรศัพท์
หาหลินเซิน หลินเซินคว้าเสื้อนอกแล้วรีบออกมาจากบ้าน ตอนที่ขึ้นรถมา
เมิ่งสี่อวี๋กำลังนอนพิงเบาะพักสายตาดูอยู่ เธอถามหลินเซินด้วยเสียงอ่อนล้าว่า
"วันนี้ทำอะไรไปบ้าง"

หลังพ่อแม่เสียชีวิต หลินเซินก็ป่วยเป็นโรคกลัวสังคม** ขึ้นรุนแรง
ด้วยความบังเอิญจึงได้รู้จักกับเมิ่งสี่อวี๋ ตอนนั้นเมิ่งสี่อวี๋ยังเป็นแค่นักศึกษา
เอกจิตวิทยาปีหนึ่ง ดังนั้นหลินเซินเลยกลายมาเป็นคนใช้คนแรกให้เธอ
ได้ฝึกวิชา ทุกวันหลินเซินจะต้องคอยรายงานกิจวัตรประจำวันของตัวเอง
ให้เธอฟัง ซึ่งนั่นก็นับเป็นส่วนหนึ่งของแผนการรักษาด้วยเหมือนกัน

หลินเซินย้อนนึกเหตุการณ์ทั้งหมดแล้วเริ่มเล่าตั้งแต่ที่เธอเรียกรถออก
จากบ้านไปตอนเช้า เมื่อพูดมาถึงเรื่องช่วยอาจี้ เมิ่งสี่อวี๋ก็เลิกคิ้วน้อยๆ
"เธอนี้มันนางฟ้าตัวน้อยจริงๆ ทั้งๆ ที่กลัวการเผชิญหน้ากับกลุ่มคนแต่ก็ยัง
เข้าไปช่วยคนอื่นแก้ไขสถานการณ์ก่อน ดูทำฉันต้องให้รางวัลเธอหน่อยแล้ว"

หลินเซินเอ่ยอย่างลึกลับ "ความจริงเมื่อวานฉันเจอเธอในลิฟต์ ตอนไป
เซ็นสัญญาที่โรงแรมนะ"

หลินเซินออกจากบ้านมาเจรจาธุรกิจเป็นครั้งแรกทำให้เครียดจนไม่รู้ว่าจะเอา
มือไม้ไปวางไว้ที่ไหน ในตอนที่ขึ้นลิฟต์ไปชั้นบน อาจี้เองก็อยู่ในนั้น

* ชื่อเหอเยวน แปลตรงตัวว่าลานผสานสี่ด้าน เป็นรูปแบบการจัดเรียงเรือนหมู่ของชาวจีนที่มีส่วนลานข้างตรงกลาง
ล้อมรอบด้วยอาคารที่หันหน้าเข้าหาลานสี่ด้าน

** โรคกลัวสังคม (Social anxiety disorder) คือการที่ผู้ป่วยมีอาการประหม่า รู้สึกไม่สบายใจ อึดอัด กังวลใจ
เมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่อาจมีผู้อื่นสังเกตเห็นหรือมองตนเอง เช่น การพูดคุยกับคนที่ไม่คุ้นเคย หรือการทำกิจกรรม
ในที่สาธารณะ เป็นต้น โดยผู้ป่วยจะมีอาการทุกครั้งที่เกิดอยู่ในสถานการณ์แบบนี้

ด้วย เพียงแต่คุณแม่อ่อนไม่ทันสังเกตเห็นหลินเซินที่ยืนทำอะไรไม่ถูก อยู่ด้านหลัง แต่เด็กที่อาจึ่งอุ้มอยู่กลับกะพริบดวงตาคำว่าวคู่นั้นปริบๆ มอง หลินเซินอย่างสนใจ มีน้อยๆ ที่บัดปลายนิ้วข้อมืออยู่ในอากาศเอื้อมมา คำนี้นิ้วของเธอเอาไว้กะทันหัน ซ้ำยังส่งยิ้มหวานจ้อยมาให้อีกด้วย

นั่นเป็นความรู้สึกที่มหัศจรรย์มาก หลินเซินหวาดกลัวกับการสัมผัส ร่างกายคนอื่นมาโดยตลอด ทว่ามีน้อยๆ ช่างนั้นก็กลับให้ความรู้สึกอบอุ่นเหมือน กับแสงจันทร์ที่อ่อนโยนช่วยขับไล่ความเครียดของเธอให้หายไป

หลินเซินจะกักเสียงพูดไป คิ้วขมวดเข้าหากัน "เมิ่งเมิ่ง วันนี้นั้นยังทำ เรื่องไม่ดีไปด้วยเรื่องหนึ่ง"

เมิ่งสื่ออวีกำลังหาที่จอดรถ "หืม?"

"สามีของอาจึ่ง... ความจริงฉันเคยเจอเขาที่สวนสาธารณะมาก่อน แต่เขาอยู่กับผู้หญิงคนอื่น ทำทางดูสนิทสนมกันมากด้วย ตอนนั้นฉัน..." เธอถอนหายใจเบาๆ "ฉันควรจะบอกอาจึ่ง"

เมิ่งสื่ออวีมองออกไปนอกหน้าต่างรถขณะส่งเสียงตอบกลับอย่าง ไม่ใส่ใจ "เธอไม่ได้บอกว่าเด็กคนนั้นเพิ่งอายุไม่กี่เดือนหรือกหรือ ผู้ชาย นอกใจภรรยาช่วงท้องมีให้เห็นออกบ่อยไป การที่เธอไม่ได้บอกก็เป็นการทำ เพื่อผู้หญิงคนนั้น อย่าคิดมากไปเลย"

หลินเซินขมวดคิ้ว ไม่ได้พูดอะไรออกไปอีก

คนในภัตตาคารมีไม่มาก บริการพาทั้งสองคนไปนั่งที่โต๊ะ ระยะเวลา เมิ่งสื่ออวีกำลังลดน้ำหนักจึงสั่งแค่สลัดผลไม้มาจานเดียว เธอยกแก้วไวน์แดง ขึ้นมาชนแก้วกับหลินเซิน "ยินดีด้วยที่ได้เซ็นสัญญาฉบับแรก ความรู้สึกที่ได้ เลี้ยงดูตัวเองเป็นยังไงบ้าง"

หลินเซินจิบไวน์เข้าไปอีกเล็กๆ "ยังรู้สึกไม่ค่อยสมจริงอยู่เท่าไร คิดไม่ถึงว่าจะมีคนชอบภาพของฉันทจริงๆ"

เมิ่งสี่อวี่ยิ้มน้อยๆ แก่งแก๊งไว้ในมือเบาๆ "บนโลกใบนี้ไม่มีเรื่องอะไรที่ดำรงอยู่เป็นอิสระ ต่อให้อัปลักษณ์แคไหนก็จะต้องมีคนชอบ ต่อให้ภาพนั้นจะเข้าใจยากกว่านี้ยังไงก็จะมีคนชื่นชมเหมือนกัน เธอแค่ตัดขาดตัวเองออกมานานเกินไปแล้ว"

หลายปีมานี้เมิ่งสี่อวี่คอยช่วยเธอเอาชนะความกลัวสังคมอยู่ตลอดเวลา ทั้งเมิ่งสี่อวี่และตัวเธอเองต่างเข้าใจว่าไม่ใช่หลินเซินไม่ยากเดินออกมาเพียงแค่มองกล้าเท่านั้น ทว่าระยะนี้สถานการณ์ของหลินเซินก็เปลี่ยนไปและดีขึ้นมากแล้ว เมิ่งสี่อวี่เองก็พอใจกับผลการรักษาของตนมาก

หลินเซินเป็นคนพูดไม่เก่ง แม่ตอนนี้จะเต็มไปด้วยความรู้สึกรักซาบซึ้งใจก็ทำได้แคยกแก้วขึ้นน้อยขอบคุณเมิ่งสี่อวี่อย่างจริงจัง "เมิ่งเมิ่ง ขอบคุณมาก!"

เมิ่งสี่อวี่ดื่มไวน์ในแก้วหมดรวดเดียวก่อนเอนหลังฟังพังกเก๊าด้วยความเหนื่อยล้าที่ปรากฏบริเวณหว่างคิ้วคลายออก ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้ม

วันนี้เมิ่งสี่อวี่ดูแล้วไม่ค่อยมีชีวิตชีวาเท่าไรทำให้หลินเซินอดถามไม่ได้ "วันนี้อารมณ์ไม่ดีเหรอ"

จิตแพทย์สาวกุมขมับ ตอบกลับด้วยน้ำเสียงเหนื่อยล้า "เมื่อครู่ก็หงุดหงิดอยู่บ้าง แต่พอคุยกับเธอก็ดีขึ้นเยอะแล้ว แค่ว่า..." เธอชะงักไปสายตาดูผ่านไปทั่วหลินเซิน ในแสงสว่างแฝงความอึดครึ้มบางส่วน "คนใช้นอนไม่หลับที่เคยเล่าให้ฟังก่อนหน้านี้นะ จนกระทั่งตอนนี้แล้วก็ยังไม่มีการทำอะไรที่จะดีขึ้นสักนิด ตอนแรกที่รับเคสต่อมานั้นเคยพูดอย่างมั่นใจมั่นใจเอาไว้มากว่ารักษาได้ แต่ตอนนี้ดูท่ากำลังจะกลายเป็นเรื่องตลกของวงการไปแล้ว"

หลินเซินนึกขึ้นมาได้ว่าก่อนหน้านี้นี้เมิ่งสี่อวี่เคยพูดเรื่องนี้ให้เธอฟังอยู่จึงเอ่ยปลอบ "แม่แต่ฉันเธอยังรักษาหายได้เลย ไม่มีอะไรยากเกินความสามารถของเธอหรอก"

เมิ่งสี่อวี่ถอนหายใจ "ไม่ถนัดขนาดนั้นนะสิ กระทั่งพวกเรารู้науโอส ยังไม่มีวิธีการอะไรกันเลย" สายตาของจิตแพทย์สาวตกลงบนใบหน้าของ

หลินเซิน ก่อนทอดเสียงอ่อนลง "ถ้าเกิดมีความสามารถอย่างเสียงของเธอ อาจจะทำเพลงได้"

เพิ่งจะพูดจบ ส้อมในมือของหลินเซินที่กำลังตัดแยกสแต็กเนื้อออกเป็นส่วนตัว ก็กรีดผ่านผิวงานดั่งเอี้ยด ส่งเสียงแหลมบาดหูออกมา มือที่กุมส้อมอยู่สั้นระริก เธอวางสแต็กเนื้อกลับลงที่เดิมและแก้มทำเป็นนิ่งเฉย ไม่ได้พูดอะไรต่อ และไม่ได้เงยหน้าขึ้นด้วย

เมิ่งสืออวียัดตัวตรงขึ้น หน้าเสียงทุ้มต่ำลง "ขอโทษด้วยเซินเซิน! ฉันไม่ควรพูดแบบนี้"

ผ่านไปครู่ใหญ่ หลินเซินจึงเงยหน้าขึ้นส่งยิ้มให้เมิ่งสืออวี "ไม่เป็นไร! ก็แค่..."

บรรยากาศหนักอึ้งขึ้นเล็กน้อย เมิ่งสืออวีเปลี่ยนหัวข้อสนทนาเพื่อแก้ไขบรรยากาศ "ไม่พูดเรื่องนี้แล้ว เธอบอกว่าคนที่เลือกรูปภาพของเธอคือช่างเชี่ยวชาญหรอ"

"อืม"

เมิ่งสืออวีเลิกคิ้ว "รู้ไหมว่าช่างเชี่ยวชาญคนนี้เป็นใคร"

หลินเซินส่ายหน้า

"ลูกชายคนเดียวของครอบครัวช่าง ทายาทหนึ่งเดียวของช่างชื่อกรู๊ป เมื่อปีก่อนเพิ่งสืบทอดตำแหน่งจากพ่อเขา น่าจะเป็นหนุ่มหล่อมากความสามารถที่ทรงอิทธิพลที่สุดของไหวอันในตอนนี้นี้แล้ว ได้ยินมาว่ามีผู้หญิงจำนวนไม่น้อยอยากจะเป็นขี้นเตียงของเธอ แต่สุดท้ายแม่แต่ผมเส้นเดียวก็ยังไม่ได้แตะ" เมิ่งสืออวียิ้มแยมส่ายหน้า "ลูกเศรษฐีชื่อดังตัวจริง ครั้งก่อนนั้นดูสัมภาระณ์ของเขาอยู่ หน้าตาไม่เลว พระเจ้านี้ช่างล้ำเอียงในการสร้างคนจริงๆ"

หลินเซินย่อนนิกถึงไบหน้าเย็นชา ทว่าดูห่อเหี่ยวไม่ธรรมดาของช่างเชี่ยวชาญเล็กน้อย ก่อนพยักหน้าอย่างเห็นด้วย

เมิ่งสืออวีเอ่ยหยอก "เธอจะต้องถอดขาใหญ่ๆ ข้างนี้เอาไว้ให้ดีๆ นะ"

ข่งเขียวหวานชอบภาพของเธอ พอเรื่องนี้กระจายออกไปแล้วไม่รู้ว่าค่าตัวเธอจะเพิ่มขึ้นไปอีกเท่า!"

หลังพูดคุยกันสักพักบรรยากาศหนักอึ้งเมื่อครู่นี้ก็ไม่หลงเหลืออยู่แล้ว พอกินข้าวเสร็จทั้งสองคนก็พากันไปเดินเล่นแถวย่านเก่าที่ปลูกต้นไผ่และต้นหลิวริมสองข้างทาง ในตอนที่หลินเฉินกลับมาถึงบ้าน ฟ่ำก็กำลังจะมีดแล้ว ลมกลางคืนแผ่ไอร้อนทะเลาะลักเข้ามาผ่านหน้าต่างที่เปิดอยู่ครึ่งบาน พัดปฏิทินแขวนบนผนังให้แกว่งไกวไปมา สายตาของหลินเฉินตกอยู่บนวันที่ซึ่งเธอใช้ปากกาแดงวงเอาไว้... นั่นเป็นวันรุ่งขึ้น

วันครบรอบวันตายของพ่อแม่เธอ

วันรุ่งขึ้นหลินเฉินออกจากบ้านแต่เช้า ร้านดอกไม้ตรงหัวมุมถนนเพิ่งเปิดร้าน เจ้าของร้านกำลังยกกระถางดอกไม้สดใหม่ออกไปวางข้างนอก หลินเฉินซื้อดอกเดซี่สีขาวสองช่อเหมือนกับทุกๆ ปี

สุสานมักจะให้บรรยากาศสงบที่ตัดขาดจากโลกภายนอกอยู่เสมอ หลังเธอไปถึงสถานการณืในระยะนี้ของตนเองให้พอกับแม่ซึ่งนอนหลับยาว ฟังเรียบบ่อย ดวงอาทิตย์ก็ลอยโด่งขึ้นไปถึงครึ่งท้องฟ้าแล้ว แสงแดดเริ่มร้อนแรงขึ้นมา หลินเฉินแนบหน้าผากไปบนป้ายหลุมศพพวงอ้อยเสียงเบา "พ่อแม่...หนูไปก่อนนะคะ ถ้าเกิดเป็นลมแดดเข้าพอกับแม่ก็จะเป็นห่วงเอาจริงไหม!"

สมัยมีชีวิตอยู่คุณแม่หลินเป็นคนเคร่งศาสนา ดังนั้นทุกปีหลังกราบไหว้ที่หลุมศพเสร็จ หลินเฉินก็จะไปสวดมนต์ในโบสถ์ เธอกางร่มสีดำออก ปลายดอกไม้สีเหลืองเล็กๆ บนร่มสะท้อนกับแสงอาทิตย์ เสมือนดอกไม้เป้งบานเต็มที่แล้วกำลังจะร่วงโรย

โบสถ์ในวันสุกัรนั้นเงียบสงบเป็นอย่างมาก แต่จกัจันบนต้นไผ่ก็คอย

ส่งเสียงร้องไม่หยุด เพิ่มความน่ารำคาญให้กับฤดูที่ร้อนระอุนี้มากขึ้น

กู่ซิงไห่หวาจอดรถเสร็จแล้วก็ลงมาช่วยเปิดประตูฝั่งข้างคนขับให้กับหญิงชรา เขามองระยะทางระหว่างลานจอดรถไปยังโบสถ์ที่ไม่แน่ใจว่าสั้นนี้ที่หนึ่ง แล้วเดินไปหยิบร่มมาจากกระเป๋ารถด้านหลัง

หญิงชราที่ยืนอยู่ด้านข้างตัวรถมองดูร่มที่กางอยู่เหนือศีรษะอย่างไม่พอใจ "คนหนุ่มอย่างพวกเธอน่ะช่างบอบบาง แคแสงแดดเล็กๆ น้อยๆ ก็โดนไม่ได้"

กู่ซิงไห่หว่าหวั่นระงะไม่ได้ร้องไห้ก็ไม่ออก "ผมกลัวว่าคุณจะโดนแดดแรงเกินไปนะครับ"

"ฉันถือว่าเป็นคนที่ลงหลุมไปครึ่งตัวแล้ว ยังจะต้องมากลัวตากแดดอะไรอีกเหรอ"

หญิงชราพูดจาแข็งกระด้าง เดินโซเซเล็กน้อย กู่ซิงไห่หว่าโน้มตัวลงถือร่มให้ต่ำกว่าเดิมขณะก้าวเดินตามเธอไป "ประโยชน์สมัยก่อนพูดเอาไว้ได้ตั้งอยู่จนแก่ สวยจนแก่ คุณสวยมาตั้งแต่เกิดย่อมไม่กลัวตากแดดจนตัวดำ แต่ผมสู้คุณไม่ได้ ถ้าตากแดดจนตัวดำแล้วก็คงหาภรรยาไม่ได้"

หญิงชราหวั่นระงะไปกับคำพูดของเขา ทว่าบนใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยย่นกลับปรากฏแววเสียใจขึ้นมาซ้าๆ "ถ้าอวิ้นเออร์ของฉันยังมีชีวิตอยู่ก็ควรจะได้แต่งงานได้แล้วเหมือนกัน"

กู่ซิงไห่หว่าไม่ได้ตอบอะไร แค่ตบบริเวณหลังมือที่สันเทาของเธอเบาๆ

ในตอนที่ได้เดินเข้าไปในโบสถ์ก็มีสายลมเย็นสบายพัดมาปะทะใบหน้าหญิงชราตรงเข้าไปเพื่ออธิษฐาน ส่วนกู่ซิงไห่หว่าหนึ่งลงบนแถวที่นั่งท้ายสุดทอดอกมองประเพณีโบสถ์อันเงียบสงบตรงหน้า แสงอาทิตย์หักเหเข้ามาจากกระจกที่แปะกระดาษปิดหน้าต่างสีน้ำเงินสองฝั่งทำให้แสงดูสลัว

ยามบ่ายอันเงียบงันมีเพียงเสียงจกจกอันลอยมาตามสายลม จากนั้นไม่นานนักก็มีเสียงตุ้มต๋องบทสวดอย่างแผ่วเบาลอยมา แต่ไม่รู้ว่ามีมาจากที่ใด

"...ท่านจะลืมความทุกข์ยากของท่าน จะระลึกถึงความทุกข์เหมือนน้ำที่ไหลผ่านไปแล้ว ชีวิตท่านจะสุขใเสียยิ่งกว่าเวลาเที่ยงวัน ความมืดจะเป็นเหมือนรุ่งอรุณสำหรับท่าน และท่านจะมั่นใจเพราะมีความหวัง ท่านจะมองดูโดยรอบและนอนพักอย่างปลอดภัย"*

น้ำเสียงนั้นนุ่มนวลอ่อนโยนเหมือนกับลำธารในผืนป่าที่ไหลผ่านก้อนหินสีขาวทอประกายแสงแดดระยับไปซ้ำๆ สะท้อนอยู่ในโบสถ์อันว่างเปล่าอย่างถ่อมตน ตั้งอยู่ข้างหุบของเขา

หลังจากนั้นกู่ซิงไหวก็ทำอะไรไม่ได้อีก เขานอนหลับไปแล้ว

แสงแดดยามบ่ายร้อนแรง หลินเฉินปิดหนังสือ 'พันธสัญญาเดิม' ก่อนพยักหน้าทักทายนักบวชที่สวดอธิษฐานอยู่ด้วยแล้วหันหลังเดินจากไป

ในตอนที่กำลังไหวถูกหญิงชราปลุกให้ตื่นเวลาก็ผ่านไปหนึ่งชั่วโมงแล้ว เมื่อสะดุ้งตื่นจากฝันกะทันหัน ในดวงตาใสกระจ่างของชายหนุ่มจึงมีความสับสนงงงวยราวกับไม่รู้ตัวตัวเองอยู่ที่ไหน จนได้ยินเสียงจิ้งจกดังเข้ามาในหูสติของเขาจึงกลับมา และภาพตรงหน้าก็กระจ่างชัดขึ้นมาตาม

เขายังคงอยู่ในโบสถ์แห่งนี้ที่มีแสงสว่างสลัวๆ กับรูปปั้นนางเกรงขามหญิงชราเอ่ยถามอย่างเป็นห่วงอยู่ข้างๆ "ทำไมถึงนอนหลับไปแบบนี้ได้ล่ะ เธอเหนื่อยเกินไปแล้วหรือ"

กู่ซิงไหวขมวดคิ้วทันควัน ร่างกายกระเดิงตัวลุกขึ้นยืน สองมือดันพนักเก้าอี้ก่อนจะกระโดดข้ามแล้ววิ่งไปที่ทางเข้าด้วยฝีเท้าที่แทบจะเรียกได้ว่าทุลักทุเล เขาวิ่งพรวดพราดออกไป

ชายหนุ่มไล่ตามหารอบๆ โบสถ์ไปรอบหนึ่ง ทว่าก็ไม่เห็นเงาของใครทั้งนั้น เขายืนอยู่ที่เดิมอย่างหนึ่งสิ่ง จนกระทั่งหญิงชราเดินโยกเยกเข้ามาหาและถามเขาอย่างเป็นทางการ "เสี่ยวกู่ เธอกำลังหาใครกัน"

กู่ซิงไหวตัวสั่นน้อยๆ ไม่รู้ว่าจะกำลังตอบกลับหรือกำลังพูดกับตัวเอง

* มาจากพระคัมภีร์ไบเบิลภาคพันธสัญญาเดิม หนังสือโยบ บทที่ 11 ข้อ 16-18

"ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน"

โบสถ์ในช่วงบ่ายเงียบสงบ เขามองดูสถาปัตยกรรมอันเคร่งขรึมที่ตั้งตระหง่านอยู่ภายใต้แสงอาทิตย์อย่างลึกซึ้ง พลางย้อนนึกถึงน้ำเสียงนุ่มนวลแผ่วเบาเมื่อครู่นี้ เขาถึงกับไม่รู้ว่าสิ่งที่ได้ยินนั้นเป็นเรื่องจริงหรือว่าแค่หูแว่วไปเอง

ในระหว่างขับรถ หญิงชราที่แอบชำเลืองมองเขาอยู่หลายครั้ง สุดท้ายจึงพูดจาอ้อมๆ ว่า "ตอนดึกคนหนุ่มสาวก็ต้องรู้จักควบคุมตัวเอง อย่าหึกโหมเกินไป ดูแลร่างกายให้ดีจ้ะ"

กู่ซิงไหวนวดขมับพลางยิ้มตอบ "ครับ ผมรู้แล้ว"

หญิงชราพยักหน้าอย่างพอใจ จากนั้นคันของในกระบะเป่าอยู่นานถึงได้หยิบไม้กางเขนอันหนึ่งส่งให้เขา "นี่เป็นของที่ก่อนหน้าฉันเตรียมไว้ให้อิวินเออร์ แต่ไม่มีโอกาสมอบให้เขาซะที เสียกู่...ฉันให้เธอแทนก็แล้วกัน"

เมื่อที่กุมพวงมาลัยรถของกู่ซิงไหวกระชับแน่นขึ้นเล็กน้อย เขามองตรงไปข้างหน้า "คุณเตรียมเอาไว้ให้ลูกชาย ผมว่าเก็บเอาไว้เองดีกว่าไหมครับ"

หญิงชราหัวเราะเบาๆ "คนไม่อยู่แล้วยังจะเก็บเอาไว้ทำไมอีก ไม่สู้เอาไปใช้ปกป้องคนเป็นดีกว่าเธอ"

กู่ซิงไหวไม่ได้พูดอะไรอีกแค่รับไม้กางเขนอันนั้นมาเงียบๆ

สามวันให้หลัง กู่ซิงไหวก็มาที่โบสถ์แห่งนั้นทุกวัน เขาลองนั่งอยู่ตรงตำแหน่งเดิม ตามหามุมที่แสงแดดหักสะท้อนเข้ามามุมเดิม และยังคงให้พนักงานหญิงของบริษัทถือหนังสือพันธสัญญาเดิมมาอ่านบทสวดที่เคยได้ยินในวันนั้นให้ฟัง ทว่ายังคงไม่รู้สึกรังงุ่นแม้สักนิดเดียว

มีแค่เสียงนั้นเท่านั้น

เสียงที่ปรากฏขึ้นมาเหมือนฝัน แล้วก็หายไปเหมือนฝันเช่นกัน

แสงยามอาทิตย์ตกแผ่ปกคลุมเข้ามาจากรอบด้าน ในเวลานี้แม้กระทั่ง

จ๊กจั่นก็ยิ่งเงยเสียงไป เขาเดินออกมาจากโบสถ์ แสงแดดยามเย็นทำให้เงาร่างของเขาทอดยาวออกไปและล้อมเป็นกรอบสีทองเอาไว้ แกว่งไกวไปตามฝีเท้าของเขา

กู่ซิงไหวคืดๆ แล้วก็ตัดสินใจโทรหาเมิ่งสืออวี่

"ผมเข้านอนตามธรรมชาติได้แล้ว"

ปลายสายตกใจจนพูดอะไรไม่ออกอยู่นาน พอมีอาการตอบสนอง กลับมาน้ำเสียงก็แฝงไว้ด้วยความลึกลับ "เป็นเพราะการรักษาของฉันได้ผลขึ้นมาแล้วงั้นหรือคะ"

"น่าเสียดายมาก แต่ว่าไม่ใช่ครับ"

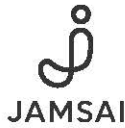
เสียงลมหายใจในโทรศัพท์สะดุดไป ผ่านไปนานถึงได้ยินเสียงเมิ่งสืออวี่ ผินหัวเราะออกมา "คุณกู่คะ พอดีบอกฉันได้ใหม่ว่าคุณเข้านอนตามธรรมชาติได้ในสถานการณืแบบไหน วันมะรืนนี้ที่ปักกิ่งจะมีงานสัมมนาของนักจิตวิทยา ฉันคิดว่า..."

"ไม่ต้องครับ" กู่ซิงไหวเอ่ยชัดเธอแล้วพูดต่อว่า "แค่นี้ละ" ก่อนวางสายไป กู่ซิงไหวหันหน้ากลับไปมองโบสถ์ที่ถูกแสงอาทิตย์ฉาบทับอีกหนหนึ่ง เขาจะต้องตามหาเสียงนั้นให้พบ จะต้องหาให้พบให้ได้

เมิ่งสืออวี่กำลังเดินอยู่ในห้างสรรพสินค้า พนักงานหน้าเคาน์เตอร์ของร้านแบรนต์เนมยีนประคองรองเท้าราคาแพงหลายคู่ไว้ในมืออยู่ข้างๆ รอจนเธอวางโทรศัพท์จึงยิ้มแล้วเอ่ยขึ้นมา "คุณเมิ่งคะ สินค้าพวกนี้เป็นของมาใหม่ทั้งหมด ทุกครั้งที่สินค้าเข้ามาใหม่ทางเราจะเก็บไว้ให้คุณเสมอ คุณลองดู..."

เมิ่งสืออวี่ลุกขึ้นยืน ใบหน้าของหญิงสาวไร้ความรู้สึก แม้แต่รองเท้าคู่ที่เมื่อครู่เธอเลือกเอาไว้เรียบร้อยแล้วก็ยังไม่หยิบขึ้นมาด้วย "ไม่ดูแล้ว"

จนกระทั่งเธอเดินออกไปแล้ว บรรดาพนักงานหน้าเคาน์เตอร์จึงเก็บรองเท้าไปวางรวมหัวกระซิบกระซาบกัน "ไม่ใช่ว่าคุณเมิ่งคนนี่คือคนที่

请以你的声音拥抱我 1
Qing Yi Ni De Sheng Yin Yong Bao Wo 1

ให้เสียงของคุณโอบกอดผม 1
เจียนเสี่ยววั้น เซียน
ลูเหมิงฮวา แปล

จำนวน 352 หน้า
ราคาชุดละ 609 บาท (2 เล่มจบ)

พิมพ์ครั้งที่ 1 กุมภาพันธ์ 2564

请以你的声音拥抱我 Qing Yi Ni De Sheng Yin Yong Bao Wo
Copyright © 简小蔚 Jian Xiaoshan represented by Da Zhou (Guian New Area)
Interactive Entertainment Culture Media Co., Ltd.

This edition is published through the agency of
CHINA NATIONAL PUBLICATIONS IMPORT & EXPORT (GROUP) CO., LTD.
and Baihuazhou Literature and Art Press Co., Ltd.
Thai language copyright © 2021 by Jamsai Publishing Co., Ltd.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2711-0

ภาพปก กนกวรรณ พิมพ์โฮต
ภาพประกอบ VicW / Shutterstock.com
freepix nmc2s

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 0-2840-4800 Fax 0-2840-4801
editor@jamsai.com
www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 0-2423-9999 Fax 0-2449-9561-3
www.nain.com

เธอได้แต่ใช้ชีวิตอยู่บนโลกใบนี้ตามลำพังกับ ‘เสียง’ ที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิดนี่ต่อไป
ในความมืดนั้น แผ่นหลังของกุซิงโหวเหยียดตรง ฝ่ามือของเขาลูบศีรษะของเธอเบาๆ
“วาทที่โดดเด่นที่สุดบนโลกใบนั้นตามหาคูชีวิตเจอแล้ว เซ็นเซิน... คุณเองก็จะหาเจอเหมือนกัน”

‘กุซิงโหว’ มีความลับมากมายซุกซ่อนไว้...

หนึ่งคืออาการนอนไม่หลับที่แม้กระทั่งจิตแพทย์ยังไม่สามารถรักษาได้

สองคือเขามีอาชีพ ‘ให้เข้าตัวเอง’

ส่วนความลับที่เหลือ เขาพยายามซ่อนมันเอาไว้ในหัวใจ... เก็บไว้ลึกที่สุดเท่าที่จะทำได้
อาการนอนไม่หลับนั้นหมดหวังจะรักษา กว่าเสียงอันอ่อนโยนของหญิงสาวในโบสถ์
กลบกล่อมเขาให้หลับสนิทไปโดยไม่รู้ตัว... ความหวังถูกจุดติดขึ้นมาในช่วงเวลาที่มีดมนที่มืดมิดที่สุด

‘หลินเซิน’ จิตรกรสาวค้นพบว่าเสียงของตัวเองมีความพิเศษและแตกต่างจากคนทั่วไป
ไม่ว่าจะพูดอะไรผู้คนที่คล้อยตามในสิ่งที่เธอพูดทุกอย่าง
สร้างความหวาดกลัวให้กับผู้คน จนหลายคนเรียกเธอว่า ‘สัตว์ประหลาด’
เพราะโทนเสียงที่ต่ำกวาระดับปกติของมนุษย์ทำให้เธอแปลกแยก โดดเดี่ยว
ต้องแหวกว่ายอยู่ในความมืดมิดของความสับสนหว้งไม่ต่างจากวาท 52Hz ที่โดดเด่นที่สุดในโลกตัวนั้น

จนกระทั่งได้รับคำแนะนำจากเพื่อนสนิทผู้เป็นจิตแพทย์ให้ทดลองใช้ ‘โปรแกรมสุรภหนึ่งสัปดาห์’
และนั่นได้นำพาคนโดดเด่นยิวสองคนให้มาพบกัน... กว่าในช่วงยามที่ความรักพลิบาน
อดีตที่ชายหนุ่มซุกซ่อนไว้ก็หลุดขึ้นมา กลายเป็นอุปสรรคใหญ่ที่ทั้งคู่ต้องฟันฝ่าไปด้วยกัน!

ชวนคุณมา
อ่านจุ่มหัวใจ

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแม่ก็อ่านด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800
www.jamsai.com

ราคาชุดละ 609 บาท